

lede for Erhvervelse af Bevis som Kystskipper. Ligesom de almindelige Sønæringsbestemmelser ikke omfatte Fartøjer under 20 Tons, for saa vidt de kun gaa i udvidet Kystfart, ville paa tilsvarende Maade Fiskerfartøjer paa under 20 Tons i Fart paa Nord- og Østersøen ikke omfattes af Sønæringsloven.

De Fartsgrænser, der ere opstillede for almindelige Fartøjer, kunne efter Udvalgets Formening ikke vel opretholdes, for saa vidt angaar Fiskerfartøjer. Nogen Afgrænsning af Farten i Østersøen skønnes unødvendig, da der saa godt som intet Fiskeri drives fra dansk Side i den nordlige Del af Østersøen, og Grænselinien: Linien Lindesnæs-*Texel*, der er valgt med ganske andre Hensyn for Øje, ikke vilde kunne forenes med Nordsøfiskeriets beretigede Interesser.

Foruden Fiskeriet i Nord- og Østersøen drives fra dansk Side en Del Fiskeri ved Færøerne og Island, og den nugældende Sønæringslovs Bestemmelser om Fiskerfart have derfor saa godt som udelukkende fundet Anvendelse paa Fiskerfartøjer paa Fiskeri ved Færøerne og Island. Da Fiskeriet paa disse Steder er ret omfattende, har man anset det for rettest i denne Henseende i det væsentlige at bibeholde de nugældende Bestemmelser. Efter Udkastets § 17 vil derfor Bevis som Fiskeskipper af 1ste Klasse give Ret til at føre Fiskerfartøj paa Færøerne og Island samt Dampfiskerfartøj paa indtil 250 Tons, og Betingelserne for Erhvervelsen af dette Bevis ville i nogen Grad svare baade til Betingelserne for Erhvervelsen af Lovudkastets Sætteskipperbevis og det nuværende Fiskeskipperbevis. Som alt omtalt vil Sætteskipperprøven efter Udvalgets Forslag til Eksamenloven i det væsentlige svare til den nuværende Fiskeskipperprøve, og man maa anse de teoretiske Fordringer, der stilles til den sidstnævnte Eksamen, for fyldestgørende i den her omhandlede Henseende. Af tilsvarende Grunde som foran ved § 16 anført vil Tillægsprøven i Motorlære ogsaa i dette Tilfælde være en nødvendig Betingelse for Erhvervelse af Sønæringsbevis. Med Hensyn til Fartsbetingelserne betyder Udvalgets Forslag dog nogen Skærpelse i Forhold til, hvad der kræves efter den nugældende Sønæringslov. 1 Aars Fart som Matros vilde vel give en ret fyldestgørende Uddannelse, men i Praksis ville Fiskere i saa godt som ingen Tilfælde kunne møde med Matrosfart, og 1 Aars Fart som Fisker vil, naar ingen Fordring stilles om Skibets Størrelse eller Fartens Beskaf-

fhed, ikke kunne anses for fyldestgørende. At Udvalgets Forslag vil betyde en Forlængelse af Farten følger imidlertid deraf, at Sætteskipperprøven er Betingelse for Erhvervelse af det her omhandlede Fiskeskipperbevis, og den Fart, der kræves forud for Sætteskipperprøven, er — som i Bemærkningerne til Udkastet til Eksamenloven, navnlig til dennes § 3, nærmere omtalt — noget længere end den nu krævede Fart, idet der i alle Tilfælde kræves 4 Aars Fart, hvad enten Sejladsen foregaar i Fiskerfartøj eller i andet Fartøj.

De under § 17 c.—f. for Erhvervelse af Fiskeskipperbeviset af 1ste Klasse foreskrevne Betingelser ere de samme, som under § 7 c.—f. ere foreskrevne for Erhvervelse af Sætteskipperbeviset.

I Tilfælde, hvor Fiskerfartøjer gaa længere end til Farvandet omkring Færøerne og Island, bør efter Udvalgets Formening de almindelige sønæringsretlige Regler finde Anvendelse, idet Fartøjernes Størrelse og Rejsernes Længde i saa Tilfælde vil medføre, at der bør kræves de samme Dæksbefalingsmænd som i andre Fartøjer, og i Overensstemmelse hermed er Udkastets § 18 formuleret. Da imidlertid Udviklingen vil kunne medføre, at der udrustes Fiskerfartøjer til at deltage i Fiskeriet i fjernere Farvande, saasom paa New Foundlandsbankerne og i det hvide Hav, har man ment, at der bør have Adgang til i saadanne Tilfælde at kunne indrømme nødvendige Lempelser i de sønæringsretlige Bestemmelser.

Udkastets § 19 indeholder en tilsvarende Regel til den nugældende Sønæringslovs § 22. Adgangen til at dispensere, for saa vidt angaar Maskinbetjeningen i Damp- og Motorfiskerfartøjer, har man ment at burde bibeholde navnlig under Hensyn til, at den Dispensationsret, der ogsaa haves i den paagældende Henseende efter den nugældende Sønæringslov, i adskillige Tilfælde har fundet Anvendelse overfor færøiske Fiskerskibe og Fangstfartøjer, idet det har vist sig at være overordentlig vanskeligt at skaffe dansk Maskinbetjening til saadanne Fartøjer.

I Udkastets § 30 er fastsat, hvilke Fartøjer der efter Sønæringsloven kunne henregnes til Fiskerfartøjer. Herefter ville de særlige sønæringsretlige Regler for Fiskerfartøjer kun kunne finde Anvendelse paa Fartøjer, der ere forsynede med Fiskericertifikat. Reglernes Anvendelse vil dog efter Udvalgets Opfattelse yderligere være betinget af, at Fartøjerne virkelig anvendes til Fiskeri, og i Tilfælde, hvor